

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 6. Quantùm S. Hilarion, S. Franciscus, alijq[ue], & quo iure, honorem
contempserint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

S. Chryf.
hom. 8. in
ep. ad
Ephes.

quàm signa & miracula, quàm omnem reliquam nominis celebritatem. Huius animi sententiæque etiam fuit S. Chrysoftomus, qui ita loquitur. *Non ita beatum Paulum dico, quòd in Paradisum raptus, atque quòd in carcerem est coniectus; non ita beatum aestimo, quòd verba ineffabilia audivit, atque quòd vincula sustinuit: quòd enim ista reliquis sint maiora, audi eum ipsum, quo modo gloriatur! Neque enim dicit: Hortor vos ego, qui verba ineffabilia audivi: sed quid? Hortor, inquit, vos ego vincetus in Domino, potius mihi habetur male affici pro Christo, quàm honorari à Christo.*

§. VI.

Quantùm S. Hilarion, S. Franciscus, aliq̃, & quo iure, honorem contempserint?

S. Hieronym. lib. 1. de vit. S. Hilarionis cap. 23.

S. Hilarion sexagesimo tertio vite sue anno cernens grande monasterium, & multitudinem fratrum secum habitantium, turbasq̃ eorum, qui diuersis languoribus & immundis spiritibus occupatos ad se deducebant, ita ut omni genere hominum solitudo per circuitum repleretur; flebat quotidie & incredibili desiderio conversationis antiquæ recordabatur. Interrogatus à fratribus quid haberet, cur se conficeret, ait: Rursum ad seculum redij, & recepi mercedem in vitâ. En omnis Palestina & vicina Prouincia

cia æstimant me alicuius esse momenti, & ego sub pretextu monasterij ad dispensationem fratrum, villa possessiones & suppellectilem habeo.

Adeò verebatur, ne per honores sibi habitos merces in hac vita redderetur, vt dum alij eum æstimarent, sibi ipse ad sæculum redijssè videretur. Quod fecerunt alij complures, siue cùm ab alijs honorarentur; siue ne honorarentur.

D. Franciscus, si ab hominibus honore afficeretur, aut à vanæ gloriolæ tentatione titillaretur, illico honorem omnem in Deum remittens dicebat: Qui ante statuam procidit in genua, & orat, honorem aliquem exhibet, de quo tamen statua non potest gloriari, cùm sit lignum, vel lapis. Honor ergo in eum refertur, cuius est statua, & quem in statua veneramur.

Ita & nos, quando honoramur, non habemus causam gloriandi, aut complacendi nobis; quia quidquid in nobis rectè honoratur, Dei est; atque adeò Deus ipse est, qui in nobis laudatur, honoratur, & cuius in nobis nomen sanctificatur. Taceo Iulianum, eremitam, taceo Philagrium, Pastorem, & alios Dei seruos, qui honores ab hominibus exhibitos, vel exhibendos tamquam hydrā fugerunt. S. Ambrosius adeò abhorruit ab

In hist. S. Francisci.

Baron.
An. Chri-
sti 374.
Sepulue-
da ep. 49.

Episcopali dignitate, vt etiam præ ea infamiam ambiret. Siquidem, cum famæ abiectione, lupas domum adduci curauit, ne in Episcopum eligeretur, vt ex antiquis monumentis confirmat Cardinalis Baronius, quod cur commenti, tantò post damnarit Sepulueda, non satis perspicio. Multi sanè ius ad famam & honorem cum laude abiecerunt, quando ad se se in despicientia sui firmandos, scelera, quæ premere facile erat, orbi vniuerso publica esse voluerunt. Quæ res æternâ cum laude à Sanctis viris & Ecclesiæ luminibus præstita clarissimis historijs potest doceri. Quin sunt, qui Ecclesiæ annuentè iuri famæ suæ renunciant. Quid quòd sæpe aliquis non modò honorem suum ac famam sine culpa negligit, sed etiam conculcare ac proscindere obligatur? Nam si per calumniam violauit alterius non admodum disparis famam, nec potest, nisi cum retractatione in probrum suum cedente, maculam alteri immissam eluere, omnino debet cum probro suo alterum præstare indemnem: quod facere nullo modo posset, nisi honoris & famæ dominus esset. Quamuis enim culpa esse possit, famam sine causa prodigere (sicut & bona fortunæ cetera,

tera,

tera, quorum domini sumus) tamen ea prodigalitate, ius alterius, (ac ne communitatis quidem) non violatur, nisi quando quis famam suam, vel honorem speciali vinculo alijs obstrictam habet; ita vt, cum honore ipsius & fama, honor quoque & fama communitatis implicetur. Talis enim contra iustitiam, famam suam negligit; non quia famam aut honorem suum, quorum erat dominus, negligit; sed quia alienam famam suæ innexam, & ius ad alienum honorem cum suo coniunctum iniuria affecit. Quo pacto cauendum est Religiosis, ne in Religionis suæ, & Clericis, ne in Ecclesiæ præiudicium famam suam profligent, faciantque *nomen Dei blasphemari inter gentes.* Quod per Rom. 2.
 riculum abfuit in Ambrosio, in S. Fran- 24.
 cisco, & alijs Sanctis, qui circumspèctè aliquid fecerunt, vt se, non Ordinem, aut Ecclesiam contemptibiles facerent. Quamuis nec Deus permisit, vt ex eorum submissione, aliqua in Sanctos nota redundaret. Enimvero ea ipsa nota, postquam vnde orta scripta patuit, in magnam gloriam cessit.

§. VII.

Mirissimum odium honoris Sanctæ cuiusdam.

Hh 3

Quis